

Skarga wniesiona w dniu 10 sierpnia 2006 r. — Arkema i in. przeciwko Komisji**(Sprawa T-217/06)**

(2006/C 249/32)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strony skarżące: Arkema France SA (Puteaux, Francja), Altuglas International SA (Puteaux, Francja) i Altumax Europe SAS (Puteaux, Francja) (Przedstawiciele: adwokaci A. Winckler, S. Sorinas i P. Geffriaud)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie na podstawie art. 230 WE nieważności decyzji Komisji Wspólnot Europejskich z dnia 31 maja 2006 r. w sprawie COMP/F/38.645 w zakresie dotyczącym spółki Arkema;
- ewentualnie, na podstawie art. 229 WE, uchylenie lub obniżenie kwoty grzywny nałożonej na nią w tej decyzji;
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o częściowe stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2006) 2098 wersja ostateczna z dnia 31 maja 2006 r. (sprawa COMP/F/38.645 — Metakrylany) w zakresie, w jakim pociągnięto w niej spółki dominujące skarżące do odpowiedzialności za naruszenie art. 81 traktatu WE oraz art. 53 porozumienia o EOG, popełnione przez skarżącą poprzez uczestniczenie w szeregu porozumień i uzgodnionych praktyk w sektorze metakrylanów, na które składały się: dyskusje w sprawie cen; zawieranie, wprowadzanie w życie i nadzorowanie porozumień cenowych, wymiana informacji ważnych pod względem handlowym i poufnych informacji dotyczących rynku lub przedsięwzięć, jak również uczestniczenie w regularnych spotkaniach i utrzymywanie innego rodzaju kontaktów w celu ułatwienia naruszenia. Tytułem żądania ewentualnego skarżąca wnosi o obniżenie kwoty grzywny, jaka została na nią nałożona w zaskarżonej decyzji.

Na poparcie żądania głównego skarżąca podnosi, że przypisując jej spółkom dominującym odpowiedzialność za naruszenie popełnione przez nią, i to jedynie na podstawie zwykłego domniemania związanego z faktem, że w czasie zdarzeń leżących u podstaw zaskarżonej decyzji spółki te posiadały niemal wszystkie udziały w jej kapitale, Komisja popełniła błędy co do prawa i okoliczności faktycznych przy zastosowaniu uregulowań dotyczących przypisania spółce dominującej odpowiedzialności za naruszenie popełnione przez spółkę zależną oraz naruszyła zasadę niedyskryminacji.

Skarżąca uważa ponadto, że nie udzielając odpowiedzi na podniesione przez skarżącą w trakcie postępowania administracyjnego argumenty mające na celu wykazanie, że była ona całkowicie niezależna w określaniu swojej polityki handlowej mimo tego, że w chwili zdarzeń leżących u podstaw zaskarżonej decyzji spółki dominujące posiadały niemal wszystkie udziały w jej kapitale, Komisja naruszyła obowiązek uzasadnienia ciążyący na niej na podstawie art. 253 WE oraz zasadę dobrej administracji.

Tytułem żądania ewentualnego skarżąca wnosi o uchylenie lub obniżenie grzywny nałożonej na nią w zaskarżonej decyzji. Na poparcie tych żądań skarżąca podnosi kilka zarzutów, w tym błędy co do prawa i okoliczności faktycznych, które miała popełnić Komisja przy ustalaniu kwoty wyjściowej grzywny. Skarżąca podnosi, że kwota grzywny jest nadmierna, ponieważ jej zdaniem naruszenie miało zaledwie bardzo ograniczony wpływ na właściwe rynki produktów. Skarżąca twierdzi dodatkowo, że Komisja naruszyła obowiązek uzasadnienia oraz zasadę dobrej administracji, ponieważ uznała, iż w celu określenia kwoty wyjściowej grzywny nałożonej na skarżącą nie należało uwzględnić rzeczywistego wpływu naruszenia na rynek.

Skarżąca stwierdza ponadto, że Komisja popełniła błędy faktyczne i błędy co do prawa w związku z podwyższeniem o 200 % kwoty wyjściowej grzywny z tytułu skutku odstrasającego w oparciu o obroty jej spółki dominującej w tym okresie, ponieważ — zdaniem skarżącej — odpowiedzialności za naruszenie nie można było przypisać tej spółce dominującej z uwagi na to, że w tym okresie skarżącą była niezależna pod względem handlowym, a personel kierowniczy spółek dominujących nie uczestniczył w spornych praktykach.

Skarżąca twierdzi również, że w celu zwiększenia kwoty nałożonej na nią grzywny Komisja uwzględniła kary nałożone na nią w 1984 r., 1986 r. i w 1994 r. i w ten sposób w sposób oczywisty nadużyła pojęcia powtarzającego się naruszenia, niezgodnie z zasadą legalności sankcji i pewności prawa. Skarżąca dodaje, że stosując zasadę powtarzających się naruszeń Komisja naruszyła zasadę *ne bis in idem* oraz zasadę proporcjonalności, ponieważ istnienie wcześniejszych kar było kilkakrotnie uwzględniane przez Komisję w jej ostatnich decyzjach.

Skarżąca stwierdza ponadto, że Komisja popełniła błąd co do okoliczności faktycznych, ponieważ nie przyznała jej obniżenia grzywny z tytułu faktycznego niestosowania niektórych praktyk noszących znamiona naruszenia.

W ostatnim zarzucie skarżąca stwierdza, że przy ustalaniu kwoty grzywny Komisja powinna była uwzględnić z tytułu innych czynników także fakt nałożenia na skarżącą w ostatnim czasie wysokich grzywien.